

Fra Organistbladet, december 2014

Udforskning af traditionen

Af Lars Kristian Hansen

Il Tempo Giusto. Lars Rosenlund Nørremark spiller værker af Johann Pachelbel, Louis-Claude Daquin, Henry Purcell, Louis-Nicolas Clérambault, Johann Sebastian Bach, Nicolas de Grigny og Alessandro Marcello på Marcussen-orglet i Horsens Klosterkirke. CDKlassisk CDK 1120

Nærværende cd deler muligvis vandene. Solisten kategoriserer selv sit projekt som et eksperiment. Måske kan man også kalde det en nutidig tolkning af en historisk spillepraksis. Personligt har han et solidt kendskab til gamle lydoptagelser med kunstnere fra 1800-tallet, hvis æstetik har rod helt

tilbage i 1700-tallet.

Den medfølgende booklet indeholder interessante betragtninger omkring spillepraksis, improvisation, herunder forholdet til tempi i barokken, en periode, hvor nodeskriften kun afslørede skelettet af musikken – ornamentation, tempo m.m. var så at sige overladt til den enkelte udøver efter en mundtlig mesterlærepraksis. Ikke ulig den nutidige rytmiske improvisationsmusik.

Lars Rosenlund Nørremark betegner indspilningerne her som en ”øvelse i samtidighed”, der er åbent for diskussion. En klog disposition. Så skulle et eventuelt barok-politi på forhånd være afvæbnet.

Pachelbel, Henry Purcell, Clérambault og uundgåelige J.S. Bach er repræsenteret med delikate stykker musik, indspillet i Horsens Klosterkirke på det neoklassiske Marcussen-orgel fra 1936. Ikke som et paradoks, men ganske simpelt ud fra instrumentets fine kvaliteter.

Som lytter forsøger jeg at reagere fordomsfrit på fortolkningerne. Og i forhold til solistens gennemtænkte overvejelser, er der ingen chok undervejs. Så forskellig fra andre er Lars Rosenlund Nørremarks tilgang til musikken heller ikke.

Hvad der slår mig, er de små ændringer i grundtempoet, som nu og da forekommer. Bachs Nun komm, der Heiden Heilandspilles hurtigt og lidt forceret fra starten. Jeg har svært ved at forlige mig med de momentvise accellerandi undervejs, musikken hviler ikke i sig selv. Så meget anderledes virker den efterfølgende orgelkoralt Herzlich tut mich verlangen. Her forekommer de mange udsmykninger og det ledsagende rubato-spil logiske, foredraget indtrængende, næsten romantisk.

Den indledende skæring, Ciacona i f af Johann Pachelbel, har ynde og mange fine detaljer i de mange variationer af det korte grundtema. Kun skæmmes musikken få steder af klaprende pedalindsatser. Her og i et par af de andre værker bemærkes det, at instrumentet er slidt og trænger til en kærlig hånd. Lars Rosenlund Nørremark formår dog ofte at få lytteren til at glemme og i

stedet beundre de fine ornamenteringer i f.eks. musik af Louis-Claude Daquin, Henry Purcell og Clérambault – hvor man også undervejs kan nyde orglets smukke solostemmer.

Lars Rosenlund Nørremark benytter i stor udstrækning arpeggio, asynkronitet mellem hænderne, flerstemmig frasering samt improvisation og rubato. I det medfølgende hæfte nævner han 1800-tallets store pianist Alfred Grönefeld, hvis spil bl.a. har tjent som inspirationskilde til dette projekt.

Grundlæggende er det interessante og anderledes bud på en håndfuld af barokkens mestre, der bydes på. Med den viden og det store potentiale Lars Rosenlund Nørremark besidder, vil jeg glæde mig til en efterfølger – måske romantisk og nyere musik denne gang? Hans 2 cd'er med musik af Edwin Henry Lemare fra 2010-11 er i hvert fald en bedrift, ikke mange vil kunne matche.